

Arrest

nr. 201 226 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1) X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 6 A
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2015 waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 19 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna verkort de gemachtigde) de aanvraag van verzoekers ontvankelijk.

Op 7 november 2011 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers gemachtigd werden tot verblijf van één jaar op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 6 december 2012 verlengde de gemachtigde het verblijf van verzoekers op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet voor de duur van 12 maanden.

Op 19 november 2013 besliste de gemachtigde het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet te verlengen. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad vernietigde deze beslissing bij arrest nr. 138 515 van 13 februari 2015. Op 9 maart 2015 besliste de gemachtigde opnieuw het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet te verlengen. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

*“S., R. (R.R.: [...])
geboren te L. op [...]1970
S., Z. (R.R.: [...])
geboren te T. op [...]1970
S., F. (R.R.: [...])
geboren te T. op [...]1993
S., J. (R.R.: [...])
geboren te T. op [...]1994
S., B. (R.R.: [...])
geboren te T. op [...]1997
S., S. (R.R.: [...])
geboren te T. op [...]2001
Nationaliteit: Servië
adres: [...] SCHAARBEEK*

Onder verwijzing naar de aanvraag die bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 12.05.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 07.11.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 13.12.2011 tot 01.12.2012, verlengd op datum van 14.01.2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) :

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

De aangehaalde medische elementen werden niet langer weerhouden door de arts-attaché (zie medisch advies d.d. 26.02.2015 onder gesloten omslag in bijlage).

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

2. Onderzoek van het beroep

In hun middel voeren verzoekers onder meer een schending aan van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het koninklijk besluit van 17 mei 2007) *iuncto* de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen onder andere de volgende toelichting:

“1.

De bestreden beslissing stelt dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is en dat werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

De bestreden beslissing verwijst terzake naar het medisch advies van de eigen arts-attaché dd. 26 februari 2015.

Aangezien de bestreden beslissing gesteund is op dit advies, vormt het advies de motivering voor de bestreden beslissing, zodat dit advies (als onderdeel van de bestreden beslissing) de toets van de materiële motiveringsverplichting dient te doorstaan.

2.

De motivering van de arts-adviseur is (andermaal) manifest gebrekkig

Zij is (andermaal) duidelijk ingegeven door het huidige beleid van de Staatssecretaris om niet (of slechts zeer zelden) gunstig gevolg te verlenen aan aanvragen o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet voor vreemdelingen uit de Balkan-regio.

In casu werd/ wordt de Staatssecretaris geconfronteerd met een eerdere beslissing (machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. art. 9ter) verleend door haar voorganger op 07.11.11.

Deze werd één maal verlengd, en thans wordt de tweede aanvraag tot verlenging geweigerd.

3.

De aanvraag tot verlenging wordt geweigerd op grond van art. 9 van het KB dd. 17 mei 2007: de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan, bestaan niet langer, of deze zijn zodanig gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is.

De dokter-adviseur lijkt in zijn/ haar advies te stellen dat de aandoening inmiddels chronisch geworden is, zonder acute periodes van verergering, en dat "in het advies dd. 17/10/2011 enkel een tijdelijk verblijf werd toegestaan omdat de toestand dan niet gestabiliseerd was."

2 Uiteraard kan de arts-attaché zelf geen verblijf toestaan, hetgeen hij/ zij verkeerdelijk lijkt voor te houden.

3 Uit het dossier blijkt geenszins dat het doorslaggevend motief voor de toekenning van de verblijfsmachtiging zou geweest zijn dat de toestand niet gestabiliseerd was.

Zulks is de herneming (doch enkel met andere woorden) van het eerdere medische advies dd. 18.11.13 dat door uw Raad bij arrest dd. 13 februari 2015 terecht als gebrekkig beschouwd.

Uw Raad overwoog op pertinente wijze:

"De loutere vaststelling dat "de situatie is gestabiliseerd" wijst op het eerste gezicht niet op veranderde omstandigheden die voldoende ingrijpend zijn.

Uit het voorgaande blijkt niet op ondubbelzinnige wijze dat er sprake is van een verandering van omstandigheden met een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter, nu het medisch attest van 18 november 2013 slechts bevestigt dat verzoekende partij lijdt aan een posttraumatisch stressyndroom waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt en waar er zich geen acute verergeringen hebben voorgedaan, hetgeen reeds eerder werd vastgesteld in het medisch attest van 17 oktober 2011. Uit het medisch attest van 17 oktober 2011 blijkt ook niet dat er zich voorafgaand aan de aanvraag of de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer acute verergeringen hebben voorgedaan. (...)

De redenering van de verwerende partij kan niet gevolgd worden, nu het vaststellen van de "stabilisatie" van de aandoening en het feit dat er geen periodes van acute verergering geweest zijn, slechts een bevestiging is van hetgeen reeds eerder werd vastgesteld. De Raad kan uit dergelijke motivering niet afleiden welke omstandigheden veranderd zijn op voldoende ingrijpende en niet-voorbijgaande wijze."

Niettegenstaande deze overweging van uw Raad, komt de Staatssecretaris in zijn nieuwe weigeringsbeslissing niet verder dan een louter tekstuele wijziging van hetzelfde argument, nl. dat de situatie nu stabiel zou zijn (en voorheen niet).

De overweging van uw Raad kan in huidig verzoekschrift derhalve integraal worden hernomen; de loutere overweging dat de aandoening gestabiliseerd zou zijn, kan niet worden afgeleid dat er veranderde omstandigheden zijn die voldoende ingrijpend zijn dat een machtiging niet langer noodzakelijk is.

Het vaststellen van de stabilisatie van de aandoening en het feit dat er geen periodes van acute verergering zijn geweest, is slechts een bevestiging van hetgeen reeds eerder werd vastgesteld.

3.

Het is verzoekster en haar raadsman een volstrekt raadsel waarop de adviseur zich baseert om te stellen dat haar aandoening zich thans anders zou voordoen dan bij de oorspronkelijke aanvraag.

Het enige dat thans stabiel is, is de behandeling welke voor haar toegankelijk en beschikbaar is in België.

Zonder enige feitelijke grondslag, zonder enige concrete verwijzing naar het administratief dossier, stelt de arts-adviseur dat het thans om een stabiele aandoening zou gaan, en dat dit vroeger niet het geval geweest zou zijn.

Verwerende partij wordt d.m.v. huidig verzoekschrift uitgenodigd om te verduidelijken waarop de arts-adviseur zich baseert om deze stelling te formuleren.

De raadsman van verzoekster heeft nazicht gedaan van het administratief dossier en is tot volgende vaststellingen gekomen:

- de attesten bijgevoegd bij de laatste aanvraag tot verlenging (van psychiater BEUNIS) bevatten een (woordelijk) identieke beschrijving van de aard en de ernst van de aandoening (punt B van het standaard medisch getuigschrift) als de attesten gevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag en bij de eerste aanvraag tot verlenging (!). Verzoekster beveelt de Raad een vergelijking van de verschillende attesten aan; hieruit kan in geen geval een verbetering ("stabilisering") van haar aandoening worden afgeleid;
- behoudens deze attesten (waaruit geenszins een verbetering of stabilisering kan worden afgeleid) zijn er geen andere gegevens waarop de arts-adviseur zich kan steunen:
 - de arts-adviseur heeft nagelaten verzoekster persoonlijk op te roepen voor een onderzoek;
 - de arts-adviseur heeft nagelaten in toepassing van art. 4 van het KB van 17 mei 2007 een bijkomend advies te vragen aan een deskundige (een psychiater)

Zonder te beschikken over één concreet element/ stuk dat zijn stelling ondersteunt, oordeelt de arts-adviseur dat er een verbetering zou zijn ingetreden.

4.

Ook de blote bewering van de arts-attaché dat PTTS zou verbeteren over het verloop van tijd, wordt nog steeds niet aannemelijk gemaakt.

Uw Raad wees reeds op deze gebrekkige motivering in het arrest van 13 februari 2015 (p. 7 en 8), doch de Staatssecretaris en de arts-attaché laten desondanks nog steeds na aan te duiden waarop zijn zich steunen om een spontane verbetering van een PTTS voorop te stellen, niettegenstaande de contra-indicaties welke aanwezig zijn in het dossier, nl. de medische attesten die gewag maken van een langdurige behandeling, zonder stabilisering van de psychische toestand".

5.

Aangezien de weigeringsbeslissing gesteund is op art. 9 van het KB dd. 17 mei 2007, dient de beslissing op nauwkeurige wijze aan te tonen dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer noodzakelijk is, en dat de wijzigingen een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

De bestreden beslissing en het advies laten na

- aan te tonen dat er veranderde omstandigheden (cfr. de vergelijking van de medische attesten bij de oorspronkelijke aanvraag en de bij de aanvraag tot verlenging)
- aan te tonen dat er, voorzover al gewijzigde omstandigheden zouden kunnen worden weerhouden (quod non), deze ingrijpend zijn en niet-voorbijgaand;

6.

Er kunnen zich terzake toch wel ernstige vragen worden gesteld bij de beweerde onafhankelijkheid van deze door de Belgische staat betaalde arts-adviseur. Het advies van de arts-adviseur kan gekaderd worden in het huidige beleid van de Staatssecretaris in de behandeling van aanvragen o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet. Van een arts-adviseur mag evenwel redelijkerwijze meer ernst verwachten in de uitoefening van zijn beroep (cfr. de eed van Hippokrates). De stelling van de arts-adviseur dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan of zijn gewijzigd, mist elke feitelijke grondslag. De arts adviseur motiveert evenmin in zijn advies nopens het voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de gewijzigde omstandigheden, verplichting welke nochtans uitdrukkelijk werd opgelegd in art. 9 van het kwestieuze KB. Waar de bestreden beslissing gesteund is op dit medisch advies, is zij zelf ook behept met een gebrekkige motivering. Een schending van de materiele motiveringsverplichting (ex art. 1-3 Wet 29 Juli 1991) ligt voor."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

(...)"

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het vermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de aanvrager verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, op basis van artikel 13 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, gemachtigd is om na te gaan of verzoekster, in hoofde van wie medische elementen werden voorgelegd, nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder is het de gemachtigde toegestaan om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend zijn gewijzigd zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)."

Op 12 mei 2010 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend in functie van verzoeksters medische problematiek.

Op 17 oktober 2011 heeft een door de gemachtigde aangestelde arts een advies omtrent de medische problematiek van verzoekster gegeven. In dit advies werd aangegeven:

"Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene, een 41-jarige vrouw uit Servië, lijdt aan post-traumatische stress stoornis. Ze wordt hier al lange tijd voor behandeld. Toch is haar psychische toestand nog steeds niet gestabiliseerd.

Analyse van het dossier in combinatie met waarnemingen tijdens de consultatie en het psychiatrisch onderzoek, laten mij toe te stellen dat deze vrouw op dit ogenblik om medische redenen niet in staat is om terug te keren naar land van herkomst. Voor continuïteit van zorg is het noodzakelijk dat zij voor de periode van één jaar in België kan blijven.

Conclusie:

Gezien de ernst en de aard van deze aandoening kan post-traumatische stress stoornis inderdaad beschouwd worden als een aandoening die, indien onbehandeld, een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.”

Bij beslissing van 7 november 2011 werden verzoekers tot een verblijf van één jaar gemachtigd. Zij werden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Bij beslissing van 6 december 2012 werd het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor de duur van 12 maanden verlengd.

Op 21 oktober 2013 dienden verzoekers een aanvraag in tot verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 19 november 2013 weigerde de gemachtigde het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te verlengen. Deze beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 138 515 van 13 februari 2015 vernietigd. Op 9 maart 2015 besliste de gemachtigde echter opnieuw het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan het determinerend motief erin bestaat dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, nu de adviserend arts in zijn advies van 26 februari 2015, dat aan de bestreden beslissing wordt toegevoegd, stelde dat *“in vergelijking met de gezondheidstoestand toen de verblijfsmachtiging werd toegekend [...] de situatie stabiel [is] en [...] er [hebben] zich geen noemenswaardige periodes van psychische decompensatie voorgedaan”* en *“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Verzoekers menen dat het huidige medische advies inhoudelijk hetzelfde is als dat van 18 november 2013 maar met een andere bewoording. Zij wijzen op hetgeen de Raad toen besliste en voeren in hun verzoekschrift onder meer aan dat het voor hen een raadsel is waarop de adviseur zich baseert om te stellen dat hun aandoening zich thans anders zou voordoen dan bij de oorspronkelijk aanvraag. Ze wijzen erop dat het enige wat stabiel is, de behandeling is die voor hen toegankelijk en beschikbaar is in België. Zij begrijpen niet waarop de arts-adviseur zich steunt om te stellen dat hun situatie vroeger niet gestabiliseerd was, maar ondertussen wel. Voorts verwijzen ze naar de medische attesten die ze aan hun aanvraag tot verlenging gevoegd hebben en naar de attesten gevoegd bij hun oorspronkelijke aanvraag. Zij wijzen erop dat deze nagenoeg een identieke bewoording hebben en hieruit geen stabilisering blijkt. Verzoekers vinden niet dat de arts-adviseur aantoont dat er van gewijzigde omstandigheden kan gesproken worden.

Uit het aan de bestreden beslissing toegevoegde medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 februari 2015, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, blijkt dat er volgens de ambtenaar-geneesheer, gelet op een studie van de voorgelegde medische attesten, op het moment van de beslissing sprake is van een posttraumatisch stressyndroom dat medicamenteus wordt behandeld. De aandoening van verzoekster is volgens de ambtenaar-geneesheer ondertussen gestabiliseerd omdat er zich geen noemenswaardige periodes van psychische decompensatie hebben voorgedaan. De ambtenaar-geneesheer wijst erop dat verzoekers in 2011 enkel een verblijfsmachtiging hebben gekregen omdat de toestand van verzoekster niet stabiel was. Zij stelt dat de stemmingsstoornissen die verzoekster heeft niet pathologisch zijn omdat het niet gaat om manische en depressieve fases die zich afwisselen. Doorheen de medische documenten stelt zij vast dat de symptomatologie identiek is. Uit het gegeven dat verzoekster nooit werd gehospitaliseerd op een gespecialiseerde eenheid leidt zij af dat er geen sprake is van een ernstig risico voor het leven of de fysieke integriteit. In ieder geval stelt zij dat de aandoening indien deze na maximaal twee jaar niet spontaan verbetert, kan geacht worden chronisch te zijn en de behandeling louter symptomatisch. Zij wijst er ten slotte nog op dat het aangewezen is de behandeling met psychofarmaca verder te zetten gezien deze de symptomen stabiel houden. Uit voorgaande concludeert de ambtenaar-geneesheer dat de situatie stabiel is in vergelijking met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd verleend, namelijk 7 november 2011.

Volgens artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, hierboven geciteerd, dient *“te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”*

Zoals reeds vastgesteld in het arrest nr. 138 515 blijkt opnieuw noch uit de bestreden beslissing noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat op afdoende wijze werd nagegaan of er sprake is van veranderde omstandigheden of dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf werd verleend veranderd zijn met een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter. Er blijkt niet op ondubbelzinnige wijze uit de motieven dat een stabilisering van het posttraumatisch stressyndroom een

verandering inhoudt die “voldoende ingrijpend” is dat thans in tegenstelling tot het ogenblik waarop de machtiging werd toegekend niet langer een machtiging aangewezen is. De ambtenaar-geneesheer stelt in haar advies dat de situatie gestabiliseerd is. Zij stelt dat een posttraumatisch stresssyndroom spontaan verbetert over een verloop van maximaal 2 jaar en dat indien er op dat moment geen verbetering wordt vastgesteld de situatie geacht wordt chronisch te zijn en de behandeling louter symptomatisch is. De ambtenaar-geneesheer merkt echter zelf op dat de oorzaak van verzoeksters aandoening van 2001 dateert. Het is de Raad niet duidelijk op welke manier de ziekte of de omstandigheden voldoende ingrijpend gewijzigd zijn ten opzichte van de situatie in 2011, waarin de arts-adviseur oordeelde dat een machtiging moest worden toegekend. In elk geval kan uit de motieven van het advies van de arts aangesteld door de gemachtigde niet worden afgeleid of de verandering “voldoende ingrijpend” is en niet-voorbijgaand. De ambtenaar-geneesheer herhaalt in wezen wat reeds in het medisch advies van 18 november 2013 werd gesteld. In dat advies leidde de arts-adviseur de stabilisatie af uit het feit dat de aandoening chronisch is geworden zonder acute periodes van verergering. In het thans voorliggend advies leidt de arts-adviseur opnieuw de stabilisatie af uit het feit dat er zich geen noemenswaardige periodes van psychische decompensatie hebben voorgedaan, dat verzoekster nooit gehospitaliseerd diende te worden op een gespecialiseerde eenheid en dat de situatie chronisch is. Verzoekers kunnen dan ook gevolgd worden waar zij menen dat er wat betreft de essentie een herneming voorligt, met andere woorden, van het advies van 18 november 2013 dat aanleiding heeft gegeven tot een vernietiging door de Raad.

Net zoals de Raad reeds in het arrest nr. 138 515 heeft gesteld, bleek uit het medisch advies van 17 oktober 2011 dat heeft geleid tot de machtiging tot verblijf, reeds dat verzoekster leed aan een posttraumatisch stresssyndroom waarvoor zij medicamenteus behandeld werd. In voormeld medisch advies werd ook benadrukt dat verzoekster hier al enige tijd voor behandeld wordt. Uit het laatste advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 februari 2015 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bevestigt dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt en er geen noemenswaardige periodes van psychische decompensatie zich hebben voorgedaan, waaruit de ambtenaar-geneesheer concludeert dat de situatie gestabiliseerd is.

De loutere vaststelling dat “*de situatie stabiel [is]*” wijst op het eerste zicht niet op veranderde omstandigheden die voldoende ingrijpend zijn in vergelijking met de situatie in 2011.

Uit het voorgaande blijkt niet op ondubbelzinnige wijze dat er sprake is van een verandering van omstandigheden met een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter, nu het medisch attest van 26 februari 2015 slechts bevestigt dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt en waar er geen noemenswaardige periodes van psychische decompensatie zich hebben voorgedaan, hetgeen reeds werd vastgesteld in het medisch attest van 17 oktober 2011. Uit het medisch attest van 17 oktober 2011 bleek ook niet dat er zich voorafgaand aan de aanvraag of voor de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer periodes van psychische decompensatie hadden voorgedaan, noch waren er toen wel hospitalisaties nodig geweest op een gespecialiseerde eenheid. Desalniettemin oordeelde de arts-adviseur dat een machtiging was aangewezen voor de termijn van een jaar. De ambtenaar-geneesheer motiveert niet op welke grond zij zich steunt om te stellen dat verzoeksters situatie op zo'n wijze gestabiliseerd is dat het een ingrijpende verandering vormt van niet-voorbijgaande aard. De gemaakte conclusie lijkt dan ook onvolledig, minstens kennelijk onredelijk.

Waar de ambtenaar-geneesheer verder stelt dat uit de symptomen niet blijkt dat het psychiatrisch probleem ernstig is, dat haar toestand na een periode van 2 jaar zonder verbetering stabiel wordt geacht en de behandeling met Nobiten en B-fact niet onontbeerlijk is, merkt de Raad op dat niet blijkt dat deze vaststellingen niet reeds golden in 2011 en dus gebaseerd zijn op wijzigingen van de aandoening of de omstandigheden. Hetzelfde geldt voor de motieven waar de arts-adviseur inzicht verschaft in de term “*persisterende stemmingsschommelingen*” en “*psychosomatische klachten*” om te duiden dat thans geen ernstige psychiatrische stoornis voorligt. Zoals verzoekster terecht aanstipt was ook reeds in de attesten van psychiater B. die aanleiding gaven tot de machtiging in 2011 sprake van dezelfde symptomen. Zoals verzoekster terecht wijst op de vergelijking van de attesten van psychiater B. blijkt dat deze in de attesten die aanleiding gaven tot de machtiging van 6 juli 2011 en 21 september 2011 telkenmale stelde: “*persisterende schommelende hoofdpijnen en gespannen nekspieren.*” Thans stelt dezelfde psychiater in het meest recente attest van 4 juni 2014 opnieuw “*persisterende stemmingsschommelingen en psychosomatisch met spanningssymptomen (hoofdpijn, gespannen spieren)*”. De Raad volgt verzoekster dan ook waar zij stelt dat het een raadsel is waarom de huidige aandoening thans “op voldoende ingrijpende wijze” anders zou zijn dan in 2011.

De ambtenaar-geneesheer legt ook niet uit waarop zij de beweringen baseert dat de situatie spontaan zou verbeteren of na lange tijd geacht kan worden te zijn gestabiliseerd. Dit wordt niet ondersteund door de medische stukken waarnaar de arts-adviseur uitdrukkelijk verwijst, noch uit andere stukken van het administratief dossier. Integendeel bleek uit het medisch attest van 2011 reeds: “*Ze wordt hier al lange tijd voor behandeld. Toch is haar psychische toestand nog steeds niet gestabiliseerd.*” Hieruit blijkt dat de arts-adviseur in 2011 ook reeds sprak van een langdurige behandeling, hetgeen op het eerste zicht

ook al een chronische situatie impliceert. De Raad volgt verzoekster dat het een raadsel is waarom de aandoening thans anders is dan in 2011 en dit op voldoende ingrijpende wijze.

De redenering van verweerder in de nota dat duidelijk zou blijken dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de medische situatie op een voldoende ingrijpende wijze is gewijzigd, kan niet gevolgd worden. Ook het feit dat er geen noemenswaardige periodes van psychische decompensatie geweest zijn of het feit dat verzoekster nooit gehospitaliseerd diende te worden op een gespecialiseerde eenheid is slechts een bevestiging van hetgeen reeds eerder in 2011 werd vastgesteld. De Raad kan uit dergelijke motivering niet afleiden welke omstandigheden veranderd zijn op een voldoende ingrijpende en niet-voorbijgaande wijze.

Verzoekster maakt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Ten overvloede blijkt eveneens een schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 138 515 van de Raad van 13 februari 2015.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2015 waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer wordt verlengd, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES